

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 80 cr. timbru.

Abonamentele, manuscritele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Cuvântarea de apărare a redactorului Calicului, ținută la pertractarea procesului seu de presă înaintea curții cu jurați dela

Cluj în 23. Maiu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Înalt tribunal!

Domnilor jurați!

Din actul de incusă, cât și din cuvântarea domnului procuror de stat, v'ați putut convinge, că eu, în procesul acesta de presă, trag, așa ȃicând, numai în legău. Din motivul acesta, domnul procuror de stat plesnește în mine numai ușor din biciu, în scopul de a me dressa la precauțiunea prescrisă de lege pentru redactorul și editorul unui ȃiar.

Cine's eu? încă ați aflat, domnilor jurați, din pertractarea de aȃi! Eu sum redactorul răspunȃetor al Calicului, ear' Calicul e cel mai cetit ȃiar în acele părți ale Europei, pe unde cei mai puțini ómeni știu ceți. Cât rėu pot eu deci produce în lume prin ȃiarul meu, încă ve puteți ușor închipui domnilor mei!

Presupun și aceea, domnilor jurați, că știți ce va se dîcă un „diar humoristic și satiric?!“ Un diar humoristic și satiric nu pôte minți cu atâta obrăznicie, cu cîtă mint diarele așanumite serióse, pentru-că un om cu minte eo ipso nu ia în serios ceea-ce se tipărește într'o foie humoristică. De aceea me prinde mirarea, cum domnul procuror de stat, în casul de față, pôte pretinde dela mine, ca dela redactorul unei foi humoristice și satirice, acea precauțiune, pe care neci cetitorul unei foi humoristice și satirice nu 'și-o impune, și nu e ertat se 'și-o impună.

Domnilor jurați! Eu până ađi n'am avut onórea a cunoște pe părintele Pocrean Mihaiu, pe autorul „Doinelor celebre“ Pe Petru Corcan, care s'a simțit vătămât prin „Doinile celebre“, neci ađi nu'l cunosc. Nu 'mi se pôte deci neci batăr atâta îputa, că, prin publicarea „Doinelor celebre“, aș fi dat autorului acestor doine mână de ajutor la óre-care rěsbunare personală contra lui Petru Corcan. Cu atâta mai puțin însě mi se pôte mie imputa vina, că, publicând „Doinile celebre“ în foia mea, n'am observat atențiunea și grija prescrișă de lege. Nu, domnilor jurați! pentru-că, după părerea mea, articolul încriminat nu conține nici vătămare de onóre, nici calumnie. Am se ve dovedesc aceasta, în ordinea cronologică, în care domnul procuror de stat își susține încusa și îñ contra mea.

Prima strofă încriminată a „Doinelor celebre“ sună așa:

A lui viță renegată
 Vrednică de tras pe rótă,
 Decând ea esistă'n lume,
 N'a avut neci-când bun nume.

Eu nu știu, domnilor jurați, dacă Petru Corcan e de viță renegată sau ba. Chiar așa se fie însě, în strofa aceasta a „Doinelor celebre“, nu se pôte afla vătămare

de onóre. Terminul „renegat“ nu învólvă în sine vătămarea de onóre. Póte fi cineva un renegat, și prelângă aceea un om prea de omenie. Se ve dau un exemplu:

Eu am învățat limba maghiară, sub absolutismul lui Bach, dela un renegat. La gimnasiul de stat al lui Bach din Sibiiu, pe timpul studiilor mele, era și studiul limbei maghiare întrodus. Pentru studenții de origine maghiară, studiul limbei maghiare era obligat, pentru ceialalți neobligat. Eu m'am înscris la cursul limbei maghiare ca voluntar, ca și când de atunci aş fi presimțit strămutarea curții cu jurați dela Sibiiu la Cluj. Învătătorul meu era Szallo Jozsef, un maghiar în formă și scriptură, și unul din cei mai onorabili ómeni, care a călcat vr'odată pământul. Și pe acest onorabil om, domnilor jurați, conaționali lui îl numeau un „renegat“, pentru-că mânca pită d'a lui Bach. Ba mai mult, un conscolar al meu, cu numele Csoka, pentru o secundă, a numit odată pe acest învățător, un „akasztofaro valo renegát gazember!“

Un renegat, domnilor jurați, nu e altceva, decât un fugar național, un individ, care și părăsește naționalitatea, ca se se contopească într'o naționalitate streină. Cum judecă lumea asupra unui atare individ, care și lapedă naționalitatea, n'am se ve spun eu domnilor, — o știți dumneavóstră asta din timpurile lui Bach. Atare judecată e fără respect aspră, dar', din punct de vedere național, totdeauna dreaptă, și de aceea nu conține vătămarea de onóre.

Altcum se judecă renegatul din punct de vedere al creștinismului. Însuși Christos admite renegatismul ca o chemare ulterióră a omului pe acest pământ, dícând: „Va veni timpul, când va fi o turmă șun păstor!“ Deci urmează domnilor, că turma prorocită de Christos va trebui se se compună din renegați, pentru-că atunci toți trebuie se ne părăsim naționalitatea, și se ne contopim în cea

una turmă prorocită de Christos. Care va se dîcă, tóte naționalitățile, ce există ađi, constau din renegați în stadiul embrional! Și atunci termenul „renegat“ se se pótă considera o vătămăre de onóre?

A dóua strófă din „Doinele celebre“, de care s'a împedecat domnul procuror de stăt sună:

Însuși judele Corcan
A stricat încă de an
Lista de alegători
Făcënd pe Români datori.

Strofa aceasta, domnilor jurați, numai în urma unei traduceri greșite s'a putut încrimina. Aici verbul original „a stricat“ s'a tradus greșit cu „meghamisitotta“. Corect tradus „a stricat“ însemnează în ungurește „elromtatott“, și între „elromtatott“, și „meghamisitattott“ e tot acea mare deosebire, ca între lapte stricat și lapte falsificat.

Altcum, fie traducerea corectă ori necorectă, mie'mi e tot una. Din punctul meu de apărare, întrebarea principială e aceea: Fostam eu la publicarea acestei strofe din „Doinele celebre“ cu atențiunea și grija prescrisă de lege ori ba? Eu răspund cu da, și cu tot dreptul, pentru-că în tótă lumea, unde se fac alegeri, se comit cele mai mari abusuri, și, domnilor mei, Ungaria încă zace în lume! Poftiți a întreba în Ungaria pe o partidă cădută la alegeri, cum s'a efeptuit alegerea? și veți auđi minuni. La alegeri, ori-unde în lume, domnește principiul iesuitic: Scopul sfințește mijlocul!“

Spre dovadă am se ve povestesc, domnilor, un cas întîmplat pe teren bisericesc, la alegerea unui preot.

În comuna Secel, din apropierea Sibiului, mai demult, femeile alegeau preoții, din cauza, că bărbații se aflau la

oi. Odată au pășit în Secel doi candidați la alegere. Unul, cu numele Florea, era un om foarte frumos. Al doilea candidat, cu numele Fruză, nu era om frumos. Amândoi candidații își aveau partida lor, și speranța de a întruni majoritatea voturilor. Mai multă speranță de reușire avea însă Florea cel frumos, pentru-că, unde au femeile dreptul de alegere, acolo năvălesc după frumsețe, ca muștele după miere.

Un Korteș femeesc d'ai lui Frunză a observat înainte de actul alegerii, că femeile alegătoare nu știu sigur, care-i candidatul cel frumos, Florea ori Frunză? Korteșul femeesc a folosit ocasiunea binevenită, și, cu toate siguritatea, a răspândit, că pe candidatul cel frumos îl chiamă „Frunza”. Așa s'a întâmplat, că cele mai multe alegetore au votat pentru Frunză, și Florea cel frumos a căzut.

Dacă acum, domnilor jurați, la alegeri, se poate falsifica și frumseța, cine se va îndoii despre aceea, că nu s'ar putea falsifica și listele de alegători?

Pentru care motiv s'a încriminat strofa 26 a „Doinelor celebre”, nu'nțeleg. Iată ce se țice în această strofă:

Geniala lui trăsură,
A fost bun'apucătură
Căci în faptă num'așa,
Putea Babeș a cădea.

Eu țin adecă, domnilor jurați, că, dacă într'adever 'i-a succes lui Petru Corcan a face o trăsură genială, și a trânti pe Babeș, nime nu'l va trage în cercetare criminală, ori și numai disciplinară, pentru-că, după cum se știe, Babeș e pasivist, și pasiviștii n'au ce căuta în dieta țării. Pasiviștii mai pot aștepta. Cât? — asta numai Schmerling o poate ști!

A 52 strofă din „Doinele celebre” s'au încriminat pentru-că sună:

Mai cu samă, că Corcan,
 Stórce bine din pocal,
 Când îl cauți e tot mosor
 Cum e mutul mai fecior.

Domnilor jurați! Și eu știu stórce bine din pocale. Și eu m'am îmbetat în viața mea, dar' neci-odată în societatea lui Petru Corcan, și prin urmare nu-i pot judeca hărnicia lui pe terenul beției. Pe acel individ însă, care nu iubește beutura, chiar și marele reformator bisericesc, Martin Luther, îl numește un prost. Eu mai adaog, domnilor jurați, ȳicând: Un individ, care în viața lui nu s'a îmbetat, acela, și dacă va ajunge în raiu, în veci nu va înțelege harmonia sferelor cerești!

Și acuma viu, domnilor jurați, la ultima strofă a „Doinelor celebre“, despre care dice domnul procuror de stat, că conține o vătămare de onóre. Asta sună:

Ear' Corcan solgăbiréu
 Se ajungă a fi călau,
 Se ve tragă de picióre
 Pân' ce veți topi la sóre.

Cautați mai deaprópe la această strofă domnilor mei, și nu veți afla vătămare de onóre, ci veți afla în ea neci mai mult, neci mai puțin, decât o așa numită „oláhpap afuriszániá“. În timpurile nóstre însă, domnilor jurați, și cu deosebire dela inventarea așanumitului „Zacherlin“ chiar și atât de mult spăimântátóarele „oláhpap afuriszániá“, nu mai sunt periculóse.

Din premisele acestea puteți deduce, domnilor jurați, că în „Doinile celebre“ nu se află nicăiri neci calumnie, neci vătămare de onóre, și n'au stricat, neci vor strica vaza lui Petru Corcan, ca vicanotar comitatens.

Și totuși, domnilor, în fine trebuie se mărturisesc, că „Doinele celebre“ sunt mai mult decât o vătămare de onoare, și mai mult decât o columnie — ele sunt o prostie cu córne, dar', contra prostiei, și Calicul se bate în zădar.

Liniștit ve aștept deci verdictul, domnilor jurați, și sper, că me veți mântui în unanimitate de încusă. Aceasta cu atâta mai sigur, pentru-că Calicul nu e sfânta scriptură, în care ori-care prost trebuie se creadă!

Cântec nou.

In April, in acest an,	Id est: guvernamental,
Domnul Vasile Rebrean	Vai de cel ce n'are call
Dascălul dela Lăpuși	Cum e ađi, magyar polgár,
Căpătă-n glavă greuzuși	Bun ar fi-n Gibraáltár
Și fugi dela Lăpuși,	Jupânul Rebrean Vasile
Și cu greuzușii-n glavă	Intre moimele gorille,
Mers'au se facă gâlceavă	Așa, măzi Vasile!
Colo-n satul Maierul,	Că moimițele gorille
Unde-i sfredel Someșul	Jupâne Rebrean Vasile
O, sërmanul Maierul!	Tóte, tóte vor jura
El ca dascăl invēțat,	Că sunt de pânura ta,
Ca Chiuzan*) chivilisat	Jura-i și dumniata.
Sě lăsă scrintit de minte	
Pentru un blidișel de linte,	'Tu, avēnd glavă ușoră
Vai de cel ce n'are minte!	Și băgaja sub suoră,
In Lăpuș fost'a dascal	Pentru moimițesca fală
Român confesional;	Fă o scólă comunală
In Maeru-i tot dascal	Pur constituțională
Dară-i dascal comunal	Id est: o scólă magiară!

*) Rebrean e din Chiuză de loc, unde numai la Pasci au drept se se spele altcum sunt — nespălați.

Și pe moimele gorile
Le învață chir Vasile
Magyarul enekelni
Cum ți-a spune Havași:
Tik-tirik, tak-tarak-nyi!

Ear' moimițele gorile
Ți-or fi, jupâne Vasile,
Plusquam recunoscătoare
Dacă li scóte la sóre
Din umbră și din recóre,
Căci suflețelul le dóre
Că n'au astăđi pic de scóle,
N'au nici sěđătóre!

Lasă tu deci Maierul,
Ia tu traista și bătul,
Și-apoi: p'ăcea-i drumul;
Mergi în lume și ți fă nume,
Mergi la Gibraaltar anume!

De nu-i mere, poți se stai,
De a mea grije, mii de ai
Că n'oi ȃice „mișcă-te“
Stii în casa cea grofescă*)
Pân ți-a cresce-n frunte iască
Și capiere oiască.

Dar, vorbind și serios,
Nu fi nene, mânios:
Ce ai făcut — reu ai făcut:

Ai fost om bine vėđut
Ear' acum esci o tãndalã
Incã constituționalã.

Nu scii fabula ceea:
Pãdurea în veci ar sta
Dacă n'ar da la secure
Toporiște, ș'o . . . ?!
Dar' tu nu esci toporiște,
Tu esci Wegweiser la gãsce.

Ca atare, fi voios,
Nu esci chiar primejdios
Fãr de ti face șpion
Atuncea-i fi rėu cocon
Și ți-om da preste balton!

Acum poți sě fi fãlos
Cã esci fórte norocos
Cã Calicul a luat
Notã de al tėu âmblat
Firea-i de comede-n sat!
Rãbrene, închipuite,
Tu pretinsule cuminte:
Nu ți rușine de grindã
Se mai cauți în oglindã!

Nu te dóre góla glavã
Veđind grósnica gãlceavã
Ce o făcuși la Maieru,
Numai tu și numai tu?

*) Ajuns în Maieru numai o casã grofescã l'a indestulit, care i-a luat'o comuna spre locuință a 8 fl. la lunã!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop și jocă neincetat
Ca Nicolau Urechiat
Din Mehadia din sat
Care mulți bani a păpat.

Hop, că el cât primări
Chiar și popi-i izgoni
Ear' acuma se bocesc
Pentru c'au fost ars la dește.

Dar' nu-i bai, bocescă-se,
De el alții -nvețe-se
A mânca câscigul lor,
Nu sudorea proștilor.

Marcule, de li vedè,
Ți-i sermanului așa:
,Nu sciai că lăcomia
Strică la om omenia?'

Acum plânge, te bocesce, Și la lacomași vestesce, Că róta merge mprejur Până face zup . . . sub ciur!	Și purtându-l în prejur Mi-l învêrte pe sub ciur Pân s'a 'nvêța omenie, Dușman șcólei sê nu fie!
Marcule strîmb de spinare Dute în Calota mare Și caută tot pieđiș După fostul notariș.	Că scóla nu e de vină Dacă glava lui e plîná Cu brebeni în loc de minte Omu-i om, vitele's vite!
Acolo-i da de-un gligan Numit Ioan Moldovan Care cu tóte că-i prost Chiar notarius a fost.	Nici scóla, nici dascalul Nici chiar popa sêracul Nu-l pot redica din glod Dacă are cap nêrod;
Acum, ce-i drept, nu-i nimic Dar' eu cu scriptura ȓic: Chiar lumea, la început Din nimica s'a făcut.	Adecă, eară mē 'ntorn, Popa este acela om, Care dacă i-a cetî Incă-l póte mântuî.
Astfel și el, din nimică, La cămătar se redică Apoi cade-n 'altă bóla Și-njură popi-dascáli-scóla	Drept aceea, prindă minte, Mêrgă la domnul părinte Si-l róge ca se-i cetéscă De bóle se-l mântuéscă.
Deci mergi puiule la el Și-i ȓi incetinel: Prea stimate fost notăr Kommen Sie ein wenig her.	De-acolea la vrăjitóre, La mueri descântátóre, Ducă-se, ca se-i descânte D'or v'a vení ear' la minte.
Dacă ȓi s'a presenta Prinde-l tu în brânca ta, Igzizir invațămil Și mi-l pórtă în april.	Ear' de nu i-ar folosí Nici babele, nici popii, Atunci deese de-a dura Până i sa sucí gura.

Dar' nu injure scóla
 Popa și biserica
 Că ori și ce om cinstit
 Va ȃice că-i un smintit.

De altcum, cum ȃic, iémil
 Și mi-l pórtă în april
 Ear' de acólea mergi tîrși
 Pân colo-n Aghiriși.

Hop! că Basiliu Bochiși
 Care-i popă-n Aghiriși
 Colo-n tractul Clujului
 Este popa dracului.

El botéză, spovedesce
 Ingrópă și miruesce
 După legea romănescă,
 Dar' ține lege turcescă.

Muəri are de a-ndemână
 Câte ȃile-n septămâna
 Incât un pașă se-l scie
 L'ar invidia-n vecie.

Dumineci și sėrbătore
 Are-o mândră ca o flóre
 Numită Rebi Fekete
 Neam nemeșesc de a lui te, te!

Luni are pe Todosia
 Marța pe lelea Măria
 Miercurea e cu Florica
 Ear' Joia e cu Sofica.

Vinerea-i cu lelea Fira
 Și Sămbătă cu Samfira
 Ear' apoi pe cele alalte
 Le caută pe innoptate.

Drept că ai nopței străjari
 Cam dau după el cu pari
 Dar' el iepure se face
 Și fuge și le dă pace.

Mergi pân la el Mărculiță
 Și-l stringe de pe uliță
 Și fă cu el un voiaj
 Până la Vancea la Blaj

Că vládica dela Blaj
 De li-ți afla cu curaj
 P'amëndoi v'a celiba
 E om bun domnul Vancea.

Apoi, Marcule, de aici
 Se mergi chiar la Bozovici
 La George Dimitrievici
 Care-i popă bas aici.

El are pări așa dese
 Și atâta soi de procese
 Cât rar e procaterul
 Se le ajungă capėtul.

Mărcuțule, fėtul meu
 Mergi o leacă la Jibău
 De acolo 'n satul Bălan
 La popa George Ioan

De n'a fi la el acasă
A fi'n birt cu preutésă
Cu copii, și cu purcei
Și cu tot ce e pe ei.

Esta-i George iunior
Altul e cel senior
Iunior-i beutor
Senior-i prădător.

Și unul ca și altul
Părtinesc pe jidanul
Deci, de vrei se-i veđi sub ciur
Veđi și mii taie'n prejur.

De-i ție că ești jidan
Ambii popii din Bălan
Jócă sub rotundu-ți ciur
Până cad morți zup în frunte.

Hop! că-ți dau cu nuiava,
Du-te până 'n Gălpăia
La popa Vasile Pop
Și mi-l jócă hop, hop, hop!

De nu-i cu găzdóia'n casă
(Că el n'are preutésă)
Atunci e la slujnice
O fi știind după ce?!

C'o fi tréz, eu nu stau bun,
Dar' de o vedè un alun
S'are dintre slujnice
Fuga ca un purece.

Dù deci alunul cu tine
Și mi-l învêrtește bine
Păn' a uita crișmele
Și tóte slujnicile.

Preutul dela Geac — Gogo,
Ca sultanul din Maroco
Duce un traiu — arșeu de
ghindă
I-a da cu popia'n grindă

Ear' de aicea, fêtul meu,
Mergi la popa lepedeu
Ști tu, la Ioan Juga
D'ingă Deeș, din Sălișca.

Dar' la el mult se nu stai,
Că te strici, Marcule vai!
Și-ar fi păcat de mórte
Se ajungi tu a lui sórte.

Că el n'are omenie
Nici de o glaje de rachie
Nicăiri, dar' nicăiri,
Ce 'nholbi ochii, dór' te miri?

Miră-te și nici prea
Că după ce li vedea
Singur tu vei recunóște
Că-i vrednic numai la bróște.

Ia-l deci de barba cea mare
Și mi-l du la preumblare
Pan' la podul Deeșului
Și fă zvêr cu dlui.

El în jos s'-a cufunda,
Pălăria î-a 'nnota
Și lumei va predica:
Aci e popa Juga!

Hop, Marcule, fêtu' meu
Dute până la Vascău
La prota Pap Vasilie
Care-i om de omenie.

El, cetind într'-o predică
Că Dșeu din nimică
Lumea o-a alcătuit,
S'-a pus gros la pșcuit

Și pescuește mereu
Protopopul din Vașcău
Până nimicuri găsește,
Și apoi le dăscălesce.

Din nimicuri dascăli face
Numai el se aibă pace
Și cu dascălii împarte
Dăscăleștile bucate.

Drept acea, Marcule
Ia pe nenea Vasile
Ia-'l de barba lui cea rară
Și fă zvêr cu ea 'n dubală.

Din dubală scôte mi-'l
Și la sóre pune mi-'l
Și pe bock întindemi'l
Bine argăseștemi'l.

Argașit după tipic
Du-'l în crișmă la Izic
Și-i dă-'n bot și prește fóle
Până va griji de șcôle.

Dela aceștia popi rêmieni
Dute Marcule 'n Rîeni
La Alexandru Sabou
Care-i popă cât un bou.

De li află la bun Saft
Poți bè cu el Bruderschaft
Că bea el cu toți jidanii
Și armenii și țigani.

Dar' veđi se nu-'l cătrânești,
Óre ceva se-i greșești
C'-apoi Sfinți și Dumneđei
Toți cad pe umerii tei.

Marcule, dacă ți drag
Poți mere pân' la Merag
La popă Moise Bogdan
Ce-i în birt de-a mu-i un an.

El, precum spusumi-au mie
A băgat la vlădicie
Rugări, ca iertat se-i fie
Se slugescă cu rachie.

În rugare a mai adaos
Că pomenele cu paos
Și ori ce trébă popescă
În crișmă s'-o sêvêrșescă.

Nu pot ști ce-a îsprăvit,
Dar' atâta am audîit
Că un decret îi s'-a da
Se-și pótă rade barba.

Și n'-ar strica, mēi vecine
Că cunună pe ori cine
De-i dă bani și beătură,
Dă-i Marcule. preste gură!

Marcule, dute de aici
La Leontin Popovici
Ce-'n Cușiși administrézá
Ca țapul cel șut prin vérdă.

El, pre cum ómenii spun,
Chiar în ziua de Crăciun
În biserică a tras
O litruță de vinars.

După vinars și cărnați
Cât próspeți, cât afumați
Fript-a în cădelniță
Pentru sfântă troiță.

Apoi dusu-s'-a acasă
Dar' lumea ce alarmase
Că sfânta biserică
E-'n flacări și fumegă.

Acum popa Leontin
N'-are nici cărnați nici vin

Nici vinars, ba nici ciaslof,
O ce popă bogoslov!

Dar' nici biserică n'-are
Dă-i dar' Mărcuț o căldare
De umăr, și-'l iè cu tine
Dar' grijește de el bine.

Nu lăsa pe nasul lui
Că-i ca și al purcelului
Dă-i vinarsul mēsurat
Și-'l pune a striga prin sat:

Eu sunt popa Leontin
Care slugește cu vin
Și se-'mbétă de vinars
Chiar în altar de nēcaz.

Eu în ziua de Crăciun
Am mâncat un cărnaț bun
Cum nu s'-a mai pomenit,
Chiar în cădelnița fript.

Eu, de drag cătră vlădica
Mi-am aprins biserică,
Și cunoscēnd bine tréba,
Am rēmas numai cu barba.

Hop, Mărcuț strigă: vivat,
Cine ți și nópte-i beat
Fie or' de unde a fi
Îl aduc sub ciur, acil

Urzică Scandalografescu.

BCU - Biblioteca Centrală a Universității Cluj

Parlamentele metropoliei gr. or. din Ungaria și Transilvania, deschise la Dumineca Tomii în prezența Duchului Sfânt ca comisar regesc, 'și-au finit agendele lor constituționale: Deputații sinodali 'și-au încassat diurnele! Toți cei-ce cred, că în sinódele noastre s'au făcut mai mult pentru biserică și școlă, merită rebotezare și, rebotezându-se, se primească numele Sfântului Duminecii, în care se deschid sinódele noastre.

Cum stă cocostârcul în biserica noastră gr. or. constituțională din Ungaria și Transilvania, se vede mai învederat din cuvântările festive, cu care prelații noștrii 'și-au deschis deploramentele lor din estan.

Drăguța constată în cuvântul său de tron progrese constituționale cu ciucur la ureche în tóte ale sale, chiar și-n concubinate. Și finanțele, pentru care în Ungaria lipsește terenul desvoltării, în pašalicul lui Bartolomeiu

înfloresc, ear' Drăguța, prin tipografia sa diecesană, s'a îngrijit pentru tipărirea de protocoale, în care se se țină deficitale bisericilor în evidință. Care va se ȃică — cum ȃice Tribuna, când esprimă un deficit spiritual — nouăle protocoale, întroduse de Drăguța în diecesa sa pentru a ținea bine în sémă restanțele bisericilor ca sém al îmbunătățirei finanțelor, vor forma cartea, în care se aflau racii legendari ai țiganului.

Înapoimergătorul Joan dela Aracl, consciu de adevurul proverbului: „Lauda de sine nu mirósă a tãmăe“, își dá în cuvântarea, cu care 'și-a deschis sinodul, atât șiesi, cât și sfinților sei părinți sinodali, pinteni în drumul cătră perfectiune. Așa-i omul activ, ori-cât de mult produce, neci odată nu-i îndestulit, ci căutând mereu la ținta perfectiunii, nimica alta nu e în stare a'i pune pedeci în progres, decât sapa și lopata.

Cuvântarea, cu care s'a deschis sinodul archidiecesan, nu e altceva decât un: „Deșteaptă-te Miróne din somnul cel de mórte“, în prosă. Miron, dup'o activitate obositóre de 13 ani în brațele lui Morfeus, deschidënd sinodul archidiecesan din estan, s'a pomenit necesitat a constata, că „biserica condusâ de el, cu tóte instituțiunile ei liberale, a devenit aȃi obiect de compătimire, dacă nu de ris și batjocură înaintea altor biserici și popóre!“

Așa stând biserica nótră în archidiecesă, eu așteptam, ca Exelentia Sa Metropolitul Miron, după-ce a declarat sesiunea ordinară a sinodului archidiecesan pentru anul 1888 de deschisă, se se prindă de revereandă, și se se dea însuși din sinod afară.

Durere, eu m'am încelat în așteptarea mea! Nici batăr sfinții părinți sinodali nu s'au aflat îndemnați a da

Exelenției Sale Metropolitului Miron mână de ajutor, la ceea-ce Înaltpreasfințit Acela, pôte după regulile fizice, n'ar fi fost în stare a efectui însuși.

Se pôte însă, că sfinții noștrii părinți sinodali nu știu de unde se împute peștele, sau cred, că capul biserecei arhidieceesane a întrat în stadiul desînfecțiunei.

Vom vedea! — a țis orbul.

Anacreontica.

Când gândesc cum îi friptura
 Vinul roșu și prescura
 Și somnul pe perini moi
 Stau se-mi smulg përul din cap
 Se rêmân gol ca un nap
 Ca-n afară se rămâie
 Ca-n lăuntru pe vecie,
 De ce sunt popă la noi!
 Ear:
 Gândind cum se redică
 Câte un om chiar din nimică
 Pân la mesele-ncărcâte
 De beuturi și bucate;
 Cum trăesce chiar sine a cura
 Num' esercitânduși gura
 La beut și rumeșat;
 Dripalind molele pat,
 Atunci stau se mă redic
 Pân la rangul de vlădic
 Ori baremi de canonic.

Pițuluș Flocos
 anacreonticos calicos.

Cocóna Gurădulce.

Câț, că cotocii nu fură mâțe!

Decând strămoșii noștri au furat fetele Sabinenilor, istoria omenimei nu cunoste al doilea cas de căsătorie prin furt, deși sunt destule fete, pe care, dacă le-ar fura cineva, n'ar fi nici o pagubă — bună-ora ca pe Teresia din Orăștie. Câț!

Eu nu știu, dacă Sabinencele s'ar fi măritat după strămoșii noștri nefurate, dar' ați sunt destule fete, care s'ar mărita, fără d'a le fura — bună-ora ca Teresia din Orăștie. Câț!

Sunt fete pline de cultură, dar', când scriu cea mai simplă epistolă, se fac cu ortografia de ură. Acestea aspirează la o căsătorie brează — bună-ora ca Teresia din Orăștie. Câț!

Sunt fete, pe care încă nime nu le-a cerut, și ele visează mereu, că au dat la dascăli, amploiați etc. corfe — bună-ora ca Teresia din Orăștie!

Sunt fete, care din motivul că pețitorii nu le caută, caută ele tóte târgurile, ca se se mărite, dar' dracul, că neci la târguri nu se vinde ori-ce marfă — bună-ora ca Teresia din Orăștie. Câț!

Sunt fete, care nu se mărită după ori care ită, dar' și fete, care numai pentru aceea nu se mărită, pentru-că nime nu le invită, ș'apoi, în timpurile nóstre ale păcii înarmate, ș'ale glotașilor nesiguri de pace, dracul póte pe la tóte. — Aceste fete, sau stau la pândă după pețitori, ca păianjănul după muște, sau aruncă năsip în ochii lumii dicând, că ele nu se mărită până-ce nu le cere un doctor în drepturi, sau un doctor în medicină — bună-ora ca Teresia din Orăștie. Câț!

Durere însă doctorii în drepturi, ca și doctorii în medicină, nu cresc pe garduri, neci nu se pot croi de croitori din ori-ce pănură, și așa fete cu călcăiu înalt la păpucii aspirațiunilor de căsătorie, rămân, în etatea de a doua pângă, nemăritate — bună-ora ca Teresia din Orăștie.

Mițuluc!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Cu ușurătatea de caracter, cel mai greoiu om se urcă
ușor în vârful scării protecțiunei!

* * *

Speranța, fără activitate, e o pasăre fără aripi!

* * *

Ce n'ai crede posibil: Sunt ómeni, care, în genunchi,
ajung fórte departe!

* * *

Celce vrea scaon la bătrânețe, trebuie se'și tocească
piciórele-n tinerețe!

* * *

Cui cântă norocul din flueră, jócă ușor!

* * *

Scóla vieții, nesupusă fiind ministrilor de culte, n'are vacanță!

* * *

Ómenii lipsiți de respect în viață, sémênă cu călărețul, care șede cu fața cătră códa calului!

* * *

Eu nu'nțeleg ce plăcere póte afla cineva în somn, devreme-ce omul, până-ce dórme, nu știe nimica!

* * *

Carul de foc, cu care Sfântul Ilie s'a suit în ceriu, a fost, fără îndoială, primul tren separat!

* * *

Tot ce ajunge la rangul de bou a fost odiniórá vișál!

* * *

Hoții sunt mai înțelepți decât medicii, pentru-că, după-ce vizitează o casă, știu hotărit ce lipsește ómenilor din acea casă!

* * *

Corturarii sunt unicul popor în țările corónei sfântului Stefan, care se bucură de libertate absolută, acelora neci executorii de dare nu li se pun în cale!

* * *

Omul neci-când se nu ascundă mai mult, decât póte!

* * *

Fi frumos, dacă vrei se te plăcă tóte fetele!

* * *

A prânđi bine e mai consult, decât a te culca necinat!

* * *

Cu sănătate și o simbrie de 3000 fl. la an póte trăi orce Ciangău în Ungaria, cât ăice prorocul David, adecă 70 până la 80 de ani!

Situațiune fatală.

Scólă-te pentru Dumnezeu, că ai înghenunciat pe
șlepul mamă-mea!

Un bobârnac fin.

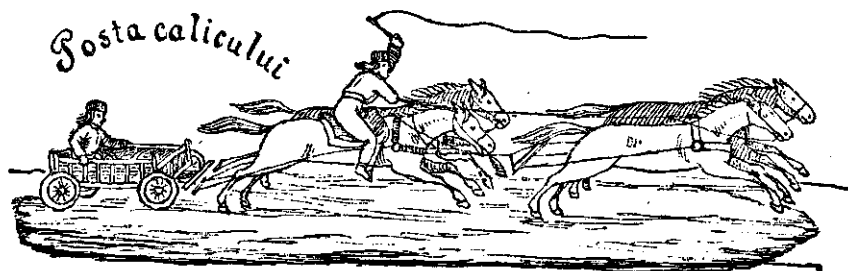

» Spune'mi domnișoră dragă, pentru ce nu te măriți?«
» Pentru-că n'am din ce se hrănesc un bărbat!«

Amor somnuros.

„Florico, eu ți și noapte, numai de tine visezi!“
„Vezi așa — d’aceea ești tu tot somnuros!“

D-lui G. Popoviciu, teolog absolut în Albesci:
Cu plăcere constatez că, fără motiv, ai fost atacat, atât Dta, cât și părintele protopop E. Moga în Nr. 4. Din un asemenea izvor murdar s'au fabricat și atacurile nemotivate contra Dlui G. Micu din Maieru. Regret, dar' ce pot eu, dacă și porci de câne se fac corespondenți la gazete!

Dlui D. în F. Istoria Dtale n'are margini pentru marginile Calicului, și totuși e prea mărginită pentru marginile publicului mare. Apoi chiar dacă m'aș sfătoși, ca se scot ceva sfătos din lunga Dtale eremiadă, ar rezultă tot numai ce rezultă din articolul Tribunei Nr. 118 „O grea răspundere“, și adevărată vechea istorie a femeii, care, în momentul înecării, ne mai putând striga bărbătu-so „păduchiosule“, a scos mâinile d'asupra apei, și a început a îndesa din unghiile dela degetele cele mari, frecându-le una de alta!

Semestrul doi,

și vai de cei-ce nu-și trimit abonamentul la noi.

Cine ne trimite numărul prim din estan, de care noi nu mai avem, primește 30 cr. franco.

Abonați Calicul!

Administrațiunea Calicului.